

ПЕРЕЦЬ

ВЕСЕЛА РЕСПУБЛІКА • № 2 лютий 2019

Олександр ДУБОВСЬКИЙ

Славень закоханих, залицяльників і залицяльниць

Ми всі закохані по вуха,
Юні серця наші палають...
Майбутні тещі та свекрухи
Нас вже давно чекають.

Приспів:
*Нас кожна жінка
й чоловік
Підтримати готові,
Щоб день кохання
був весь рік,
Щодня й цілодобово.*

Є недокохані між нас,
Але серця палають.
Тому вони не перший раз
Кохати починають.

Приспів.
Холостяки ми, холостячки,
Майбутні батько й мати.
Тому не слід пороть
гарячки –
Із ким нам шлюби брати.

Приспів.
Коли кохаєш – молодіють
У вас душа і тіло.
Тож майте віру і надію –
Закохайтесь сміло!

Приспів.
Якщо кохання і любов
Взяли вас у полон.
Вважайте, кожен
з вас знайшов
Не менш, як мільйон.

Приспів.

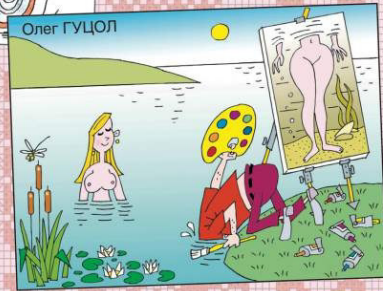
Штатний славнетворець
Аркадій МУЗИЧУК.

*Рекомендовано для виконання самодіяльними
колективами на власну музику.

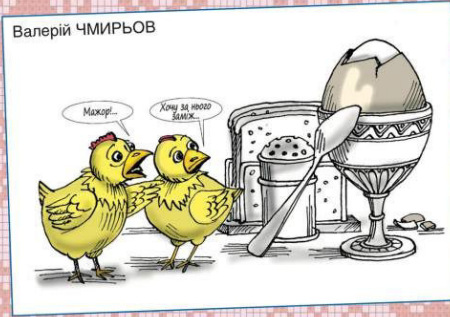
Є в Україні приповідочка: ДЕ Є ХЛОПЕЦЬ, ТАМ Є Й ДІВОЧКА!

14 лютого –
День закоханих

ТОНКИЙ РОЗРАХУНОК

Чоловік гукає до жінки:
– Дай-но вінчика, треба на
кухні підмести. Та й з посуду
дещо помий.
Сусід, що завітав на хви-
линку:
– Оце помічник у тебе,
Ганно! Я приємно здивова-
ний. Просто-таки не пізнаю
Грицька.
– А як же інакше! – відгуку-
ється той. – Адже їй на базар
за мішком картоплі ще треба
сходити...
Григорій ШВАЙКА.

АМУР ИЗМИ

Скільки написаного на облич-
чі виявляється намальованим!

Сімейний тандем: вона вла-
штує концерти, він – німе
кіно...

І жовтороте рильце буває в
пушку...

«Скільки я обвела навкруги
пальця!» – хвалилася обручка.

Іноді, щоб розтопити серце
коханої, потрібно накласти
чимало дров.

Як мало серед оскільки-х
тих, хто вже оперився!

Часом молода подає на сніда-
нок тільки власний голос.

Одна річ розповідати казки
дитині, інша – дружині.

Понад усе боявся шостого
чуття... після п'ятого розлу-
чення.

Одні готові за жінку постояти,
інші – посидіти.

Чим менше любимо ми жінку,
тим більше любимо жінок.

Диви, ще діти, а вже батьки!

Леонід СУХОРОУКОВ.
м. Лондон.

ВЕСЕЛА МОЛОДА

На весілі молода
Скаче та співає.
Баба каже:
– От біда! Звичайно не знає.
Та і звідки буде знати?
Звісно, ще дитина.
Та ж вона не танцювать –
Плакати повинна.

Це почувши, молода
Бабі так відповіла:
– Плакати – то уже старе!
(Та ще дужче скаче).
Знайте: хто мене бере,
Той нехай і плаче.
Василь ШАРОЙКО.
м. Нікополь
Дніпропетровської області.

ФОЛЬКЛОРНІ МОТИВИ

На городі бузина,
У садочку вишня.
На околицю села
Дівчинонька вийшла.

– Ой, дівчино, чия ти?
З центру, а чи з краю?
Чи ти вийдеш гуляти?
Я тебе кохаю!

– Ой не питай, чия я,
Не кажи дурниці.
Йди-но звідси, бо візьму
Батькову рушницю.

Хоч я донька мамчина,
Але зброю маю.
Я стріляти навчена,
Стій, уже стріляю!

Піф-паф, ой-ой-ой,
Тільки дзвін у вухах.
Впав козак, мов герой,
І лежить без руху.

Лихо, лихо, лишенько,
Що ж я наробила?
Я ж стріляла у повітря
холостими,
А хлопця згубила!

Муштрували козака
В Конотопі всяко.
Не станцює гопака –
Впав від переляку!

– Ти, дівчино, не журись,
Я ж такий зараза...
Як мене ти поцілуєш,
Оживу одразу!

– Оживеш по стійці
струнко?
Чули, пустомелю?
Я ж тебе своїм цілунком
Точно вже застрелю!

Отакі в нас у країні
Файні молодіці!
Наповал застрелять
хлопця
Навіть без рушниці!

Гнат МЕРЕНКОВ.
м. Київ.

«Це ж як треба красти, щоб перетворити Україну на найбільш корумповану країну Європи?!»
Андрій САДОВИЙ,
мер м. Львова.

А ДЕРЖАВА ДЕ?!

А тепер розширимо, сказати б, діапазон теми.

Скільки вже стоїть (чи краще – стирчить) посеред Європи незалежна Україна? Ага, майже двадцять вісім років. Та за такий термін незабутній Микита Хрущов збирався побудувати подвійний комунізм. Щоправда, вийшов подвійний пшик.

Ну, а в нас що побудувалося? Злодійська у своїй верхівці мільярдерська структура з народом, який частково батракує по світу, а той, що не батракує, веде злиденне,

жебракське животіння. І це – на фактично найбагатшій у тому ж світі землі.

І тому, братове, не дивно, що у цього народу стільки хворих, знедолених дітей.

Українська преса, радіо- і телефір переповнені відчайдушними, сповненими сліз і болю благаннями нещасних батьків допомогти назбирати грошей на лікування своїх хворих нащадків. Никають ці батьки, де тільки можуть, аби зберегти в душах бодай отакусінку надію на чиєсь благодійництво, на чиюсь безкорисливу поміч...

Я ж у зв'язку з усім оцим жахом не можу не згадати ще ТЕ повоєнне дитинство. Довелося мені у ті малі роки лікуватися кілька разів у протитуберкульозному закладі. Це не обійшлося моїм папці й мамці у жодну копійку. А ще була і одна болюча хірургічна операція. Теж, звісно, безплатна. Сім'я ж наша нічим не відрізнялася од усіх інших сімей.

Чому ж нинішні верховоди України не поспішають розкривати свої лантухоподібні гамани заради майбутнього країни – дітей? Га, братове? Чи не тому, що то не їхні власні діти, а тому їм – можновладцям – глибоко чхати і на тих хворих малят, і разом на державу, котра їм потрібна тільки для наживи.

А чи є вона взагалі сьогодні у нас – ДЕРЖАВА? Із її соціальними функціями?!

Володимир ЧЕПІГА.

Мініатюрки

ДУРЕНЬ ХАТУ ЗАПАЛИВ

Дурень хату запалив.
Що ж дурному ще робити?
Враз зібрався чималий
Гурт людей - вогонь гасити.

Не сподобалось йому
Те, що люди тут зібрались:
«Запалити - нема кому,
А як грітись - позбігались!»

НЕВИГЛАС

Математики сів син
Пізнавать секрети,
Поряд в кріслі батько, він
Прогляда газети.

«Тату, як мені п'ятсот
На три поділити?»
Батько, розтуливши рот,
Відповів сердито:

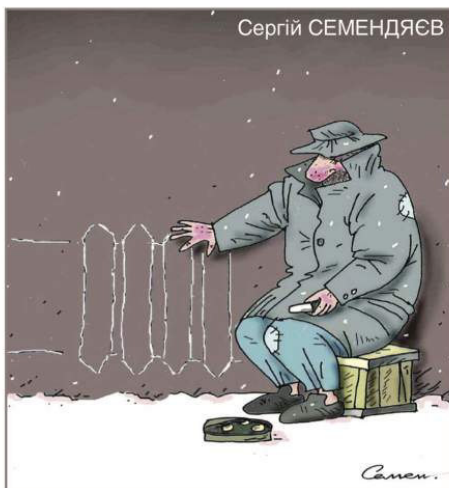
«Ну й невіглас! Ну й профан,
Раз таке питаєш!
На два пальці у стакан
Всім недоливаєш!»

Іван ШАБЛІЙ.

м. Київ.

Сергій ФЕДЬКО

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

Афоризм від «Веселої республіки ПЕРЕЦЬ»:

Той, хто сьогодні активно розпочав боротися з бідністю, можливо, тількино вчора успішно завершив боротьбу... із заможністю.

Юрій ІЩЕНКО.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

– Чого витріщились?! Що, не бачили, як чоловік із жінкою сваряться?!

У мене заболіло горло. Пішов до отоларинголога. Він спочатку глянув у рота. Тоді якимись щипцями розтягнув ніздрі. Тоді всунув якусь залізяку у вухо. А тоді сказав:

– У вас не горло. У вас пробита карма.

Я механічно стягнув рукою під сидіння. Механічно пробубонів: «Штани ніби цілі...»

– Карма не там.

– А де?

– У тому й біда, що в різних людей вона у різному місці, її треба шукати. І лікувати. Бо вона може давати рецидиви психічних розладів, неврастії, навіювати галюцинації... Хто ви за фахом?

– Письменник.

– А-а-а... Книжки. Гонорари. Бенефіси. Фуршети. У професійних банкірів і самодіяльних поетів... У вас буде важко карму знайти.

Я хотів уточнити. Що книжки не виходять. Гонорарів не маю. Фуршету в основному самогонкою і салом. Але зрозумів, що тоді буде ще важче «карму знайти». І почав «ганяти бузу».

– Ну що вам сказати: не бідуюмо... Слава Богу, маємо те, чого в інших нема. Тепер ось ще й карму знайшли... Що воно таке, та карма?

– Це діра в душу, через яку в тіло людини проникає погана енергія...

Мені стало моторошно. Я відчув ту погану енергію... А лікар продовжував:

– Авто у вас якої марки?

Уявив свій «Запорожець» з поіржавілими «галіфе» та алюмінієвою каструлею на капоті. І поважно мовив:

– «Мерседес-750». Бенц. Люкс. Спец...

Доктор роззявив рота. Ніби у нього також

пробило карму Я продовжував затикати її. Виданою інформацією.

– У мене ще одне авто. Японський джип. «Міцубісі-Хатояма...» З потужною радіостанцією і двома мобільними телефонами... Вілла на

Яка пшениця, така й паляниця

Канарах... Невеличка, правда. Всього-на-всього п'ятсот метрів квадратних. З маленьким океанарієм... Дві акули. Три крокодили...

В доктора запалали очі. Він подобав на запеклого риболова, якому на гачок попався чималий короп.

– Тілохранителя маєте?

– Я надаю перевагу тілохранителькам. Як Фідель Кастро... Вони вірніші... А взагалі, я дотримуюся принципу, що тілохранитель потрібен тому митцеві, який працює тілом. Я ж працюю розумом... Але задля престижу...

Доктор боявся упустити мене з «гачка».

– Шукати. Негайно шукати карму... і лікувати... і попереджаю: консультуватися лише в

мене. Бо є всякі шарлатани. А ця хвороба не любить різних рук.

Я зрозумів, що карма у мене «особлива», «задавлена». Що шукати її «доведеться довго». А лікувати ще довше... Якийсь абстрактний відтинок часу. Поки не «відчую»... Ціна ж поставлена конкретна. За кожен сеанс пошуку і за кожен сеанс лікування. Скільки буде сеансів, залежатиме від моїх «індивідуальних особливостей». І активності «чорних сил», що намагаються мене погубити.

Я розумів, цей «карманолог», оцей душолов шукає у мені дірку, щоб через неї витягнути все, що лежить у моїй кишені.

А там ніщо не лежить. Там також – дірка. І вітер...

Але обурена душа бажає помсти. Я тобі влаштую «бенефіси, фуршети». Добре, що ти дав мені домашній телефон та адресу. Я тобі телефонуватиму, коли ти спиш найсолодшим сном. Коли тобі сняться «мерседеси» і джипи. Я кричатиму у слухавку, що в мене галюцинації, що в мою карму щось лізе. Я приходитиму до тебе серед ночі за консультаціями. У газеті тебе прославлю, як «віртуозного карманолога». Подякую податковій інспекції і податковій поліції, що таких спеціалістів не обкладають. Подякую рекетирам, що мають совість і повагу до медицини.

Через тиждень ти будеш труситися при згадці про мене. А через два – слово «карма» тебе доводитиме до сказу. Якщо у тебе не відкриється «діра в космос». І ти в неї не вилетиш... Якщо в мене, звичайно, вистачить ентузіазму. Та жорстокості... Я ж не «карманолог». Я не давав клятву Піппократа. Я – сатирик. У мене ще не притуплена людська доброта. І діра у совість ще не пробита...

І я раптом нагло запитав:

– Докторе, а яка у вас освіта?

Він здивовано витріщився:

– Ну як? Вища... Медична...

– Спеціалізація? – продовжую нагло.

– Ну, отоларинголог...

– Мало, докторе. На мою карму і мої гроші –

це мало... Полечу у Тибет...

Він дивився на мене розгублено. Ніби з його дверей вилітала золота птаха...

Знав би він, що я звичайний, сірий горобець...

Євген ДУДАР.

Хутір «Мозамбік», 1997 р.

ШАНОВНІ ДРУЗІ!!!

Триває передплата на журнал
«ПЕРЕЦЬ. Весела республіка» та Бібліотеку
сатири та гумору до нього

ЖУРНАЛИ УКРАЇНИ

151

ІНДЕКС ТА НАЗВА ВИДАННЯ		Періодичність виходу на рік	Вартість передплати			
			1 міс.	3 міс.	6 міс.	12 міс.
			2.90	6.70	8.15	12.50
			Вартість видання з доставкою			
97835 60734	ПЕРЕЦЬ. ВЕСЕЛА РЕСПУБЛІКА (укр.) Щомісячний кольоровий сатирично-гумористичний журнал; гуморески, фейлетони, вірші, анекдоти, народні усмішки, афоризми, пародії, карикатури, іноземний гумор. Всі передплатники безперешкодно набувають громадянство Веселої республіки. тел. (044) 454-86-42, обсяг реклами – 10%	12	23.77	71.31	142.52	285.24
	щомісячна передплата на півріччя або рік	12	–	–	133.62	267.24
	60195	«ПЕРЕЦЬ. ВЕСЕЛА РЕСПУБЛІКА» КОМПЛЕКТ у складі: ж. «Перець. Весела республіка» (укр.) ж. «Бібліотека журналу «Перець. Весела республіка» (укр.) Щомісячний кольоровий сатирично-гумористичний журнал; гуморески, фейлетони, вірші, анекдоти, народні усмішки, афоризми, пародії, карикатури, іноземний гумор. Всі передплатники безперешкодно набувають громадянство Веселої республіки. тел. (044) 454-86-42, без реклами	12 12	38.91	116.73	233.46

96

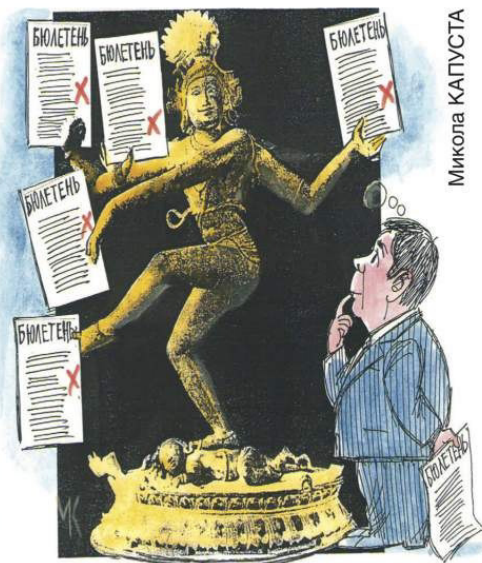
Розділ 2

ІНДЕКС ТА НАЗВА ВИДАННЯ		Періодичність виходу на рік	1 міс.	3 міс.	6 міс.	12 міс.
			Вартість передплати			
			2.90	6.70	8.15	12.50
			Вартість видання з доставкою			
60194	БІБЛІОТЕКА ЖУРНАЛУ «ПЕРЕЦЬ. ВЕСЕЛА РЕСПУБЛІКА» (укр.) Кращі твори світових і вітчизняних сатириків і гумористів (класики і сучасники) тел. (044) 454-86-42, без реклами	12	15.14	45.42	90.84	181.68

БУДЬМО РАЗОМ у 2019 році!

Передплату на наш журнал можна оформити у будь-якому поштовому відділенні «Укрпошти» та інших пунктах прийому передплати.

ПОСПІШАЙМО!

Микола КАПУСТА

– Отаких би виборців побільше...

Запозичили від Юрія БЕРЕЗИ

Хто в державі хазяйнує?

Хто в державі хазяйнує
Так, що сам себе дивує?
Відповідь вам люд:
– Господарський суд!
Він усі деталі знає:
Хто чого і скільки має,
Хто до рук прибрав
Те, що хтось надбав,
Хто кого й де прикриває,
Хто, програвши, наступає,
Сповнений надій,
Що дасть владі бій.

Господарський суд Києва заборонив Національному агентству України з питань виявлення, розшуку та управління активами, отриманими від корупційних та інших злочинів, а також комунальному підприємству (КП) «Центр організації дорожнього руху» розпоряджатися майном на Парковій дорозі, відомим як вертолітний майданчик екс-президента Віктора Януковича.

Тож з-під мантиї дістати
Може й рішення крилате,
Що бандиту слід
Передать привіт,
Повернувши від держави
Для подальшої забави
Те йому майно,
Що накрав давно.
Втім, суд стверджувати буде,
Що його ласкудять люди.
Та на те й він – суд,
Щоб любить свій труд!

Якщо сорока на хвості принесла вам звістку, буцімто якийсь «добродій» розвів вашого сусіда-жмикрута, ви, напевне, щиро порадієте. Адже так йому, поганцю, й треба – хай не жбурляє цур-палля через тин у ваш город. Лоху Петровичу наукою стане – не довіряй зайді.

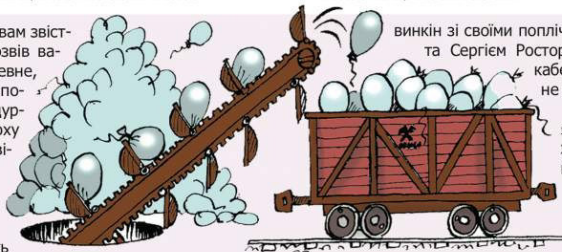
А ви упевнені, що, на відміну від нього, дуже завбачливі? Першому ліпшому не розкриваєте свою душу. Вас шахрай не окрутять навколо пальця. Бо не пальцем роблені.

Та, кажуть мудрі, не зарікайся. От, здавалось би, неабиякі далекозори працюють на харківському заводі «Південкабель», та й то... Донині гадали, що не народився той, хто міг би їх обмахлярити. Бо не учорашні у вітчизняному бізнесі.

Того, хто тримає каменюку за пазухою, бачать здалеку.

Корифеї корифеями, але навіть кінч на чотирьох ногах, та й то спотикається...

Якось знадобилося заводчанам вугілля. На теперішній час – досить дефіцитний товар. Найбільш досвідчені взяли відшукувати у всяких рекламах охочих продати оте «чорне золото». Серед численних оголошень уподобали таке собі ТОВ «Торговий дім ЕНЕРГО-ТЕХНОЛОГІ», що у Вінниці. Його директор Олег Поло-

Добич дай!

ВІД ВІННИЦЬКИХ ШАХТАРІВ ПРИВІТ!

Повертати решти 570 тисяч гривень й не думали. Бо їх уже не було. Куди поділись? Не знають.

Звісно, завод «Південкабель» звернувся до господарського суду. Виграв. Виконавча служба взялася реалізовувати його рішення. Але не так сталося, як гадалося... Власники фірми припинили її діяльність – на рахунку уже був нуль, основних фондів катма. Отож, нічого у них взяти за борги – голі й босі, з хліба на воду перебиваються.

Натомість Сергій Росторгуєв відкрив іншу компанію – приватне підприємство «РОКУС» зі статутним фондом 450 тисяч гривень (мабуть, на заводські кошти). Олександр Хотеев та Олег Половинкін заснують вінницькі фірми ТОВ «БУДПАК-ПОСТАЧ» і ТОВ «БудТЕХНО-ЕНЕРГО» і тех продовжили жваво умовляти потенційних покупців розжитися у них вінницьким паливом.

Гадаєте, шахраї тільки подільським вугіллячком ваблять довірливих споживачів? Київськими териконами теж. Бо то теж ще один вугільний край України. А хіба не знали? Принаймні, так запевняв директор ТОВ «ЄЛАМ» Едуард Гегельський працівників усе того ж таки заводу «Південкабель», коли ті три роки тому звернулися до нього з проханням продати 70 тонн сонячного каменю. Обумовили ціну. Заводчани сплатили 105 тисяч гривень передоплати...

І описів нічирок. Телефон пана Гегельського онімів, орендований офіс він хутенько полишив, усю господарську діяльність згорнув... Позов про повернення сплачених коштів у господарському суді підприємство то виграло. Але що з того? Як і у Вінниці, так і у столиці виконавчій службі немає що узяти з означеної фірми у рахунок погашення боргу.

Тим часом кмітливий спец з вугілля Едуард Гегельський заснував кілька нових фірм – ТОВ «Фалькон-В» у Вінниці, ТОВ «Постбустервіс» у Донецьку та ТОВ «ІВЕ-КО» у Києві. І продовжує усім підряд вішати на вуха локшини, обіцяючи їм дешеві вугільні гори.

Напевне, простакуватих бізнесменів у нашої країни чимало, якщо такі, як Гегельський, розширюють масштаби свого бізнесу. На жаль, там, де процвітає дефіцит, як охочих надурити, так і тих, хто бажає бути ошуканим, множитья.

Володимир СУБОТА.

м. Харків

ХОДЯТЬ ЗДОГАДИ-ЧУТКИ...

За офіційними даними, лише в Києві нині налічується не менше 600 кинутих «євроблях».

Ну й втяли автоорли!
«Євроблях», глянь, навезли
В Україну цілі парки!
Тут всілякі іномарки
Усіляких кольорів
І, звичайно, номерів.
Мчали, часом піднімали
Та прибутки рахували,
Економлячи валюту,
Бо вдалось всіх обманути.
Але сталось раптом те,
Що покарою світе.
І тоді автоорли,
Що образились були,
Залишать взялись бляхаше,
Як сміття, напризволяще.
Влада думає-гадає,
Хто й куди їх діти має.
Продавать металоклад
Чи віддати для громад?
Поки диспути тривають,
Вже від краю і до краю

Ходять здогади-чутки,
Що минуть-таки роки –
І навезлі «євробляхи»,
Попрі різні охи й ахи,
Статус матимуть незвичних
Раритетів історичних.
Будуть їх всі оглядати,
В Інтернеті виставляти
І доводити той факт,
Що це древній артефакт!
За дослідницький же труд
Вчений візьметься наш люд.
Будуть свіжі відкриття,
Котрі змінять все життя.
Й кожен автомунумент
Розбиратимуть в момент
Крадькома на сувеніри
Туристичні бузовіри
З тих країн, з яких орли
«Євробляхи» завезли.
Ось такий культурний рух
Непотрібний знищить брут.

– Я передбачливий!

– А який у вас, хлопці, середньомісячний заробіток?

– Час переходити від дрібних неприємностей до масштабних!

Без слів.

– За що посадили?
– Базикав багато!

– Досить пиячити!.. Бо ти вже до «чорного квадрата» допився!

ЧОРНИЙ ШТРИХ... БІЛИМ ОЛІВЦЕМ

від Анатолія ВАСИЛЕНКА

Анатолій

Двоє мисливців натрапили на свідчий слід ведмедя.

– Іди подивись, куди він пішов, – каже один.

– А ти?

– А я піду у протилежну сторону, подивлюсь, звідки він вийшов.

Чоловік повернувся з полювання.

– Ну, як, вдале було полювання? – запитує жінка.

– Дуже вдале, тепер тобі місяць не потрібно буде купувати м'ясо.

– Невже лося завалив?

– Та ні. Просто всю получку з хлопцями пропив.

– Уяви собі, вчора пішов на полювання і забув взяти рушницю.

– Неприємний випадок. І коли ти про це згадав?

– На жаль, тільки тоді, як приніс жінці зайця...

– Завтра іду на полювання. Хочеш зі мною?

– Та пішов би, але ж я не вмію і рушницю не маю...

– А що там уміти? Наливай та пий! Тут рушницю не треба.

– Ти можеш собі уявити, які скупі бувають люди, – каже чоловік жінці, повернувшись з рибалки. – Домовились з Петром і Миколою, хто перший спіймає рибку, той всіх частує. І що вийшло? Дивлюсь у Миколу кліє, а він вудочки не витягує з води. Тут, бачу, що й у Петра кліє, але й він не спішить тягнути рибу з води...

– А ти ж як – знову нічого не впіймав?

– А я їх перехитрив: просто черв'яка не наживив на гачок.

– Боже! Що з тобою сталось, Федю? Чого у тебе плече у гіпсі?

– Я в неділю був на рибалці і впіймав велику щуку.

– І вивихнув плече, коли її витягав з води?

– Ні, коли показував її розміри.

Повідомив
Володимир **КЛЕПАЦЬКИЙ**.

с. Білогородка
Києво-Святошинського району
Київської області.

ШКОЛА ЕНРОКАТА

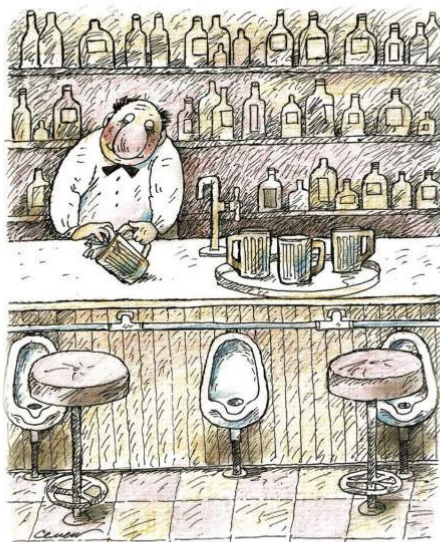
ЧЕСНІСТЬ ТА ЯСНІСТЬ

Вищий талант керівника – говорити красиво, багато і по суті. Будь-яка промова з уст керівника сприймається як пророцтво і обов'язкова до виконання. Лише один маленький недолік – нічого не зрозуміло.

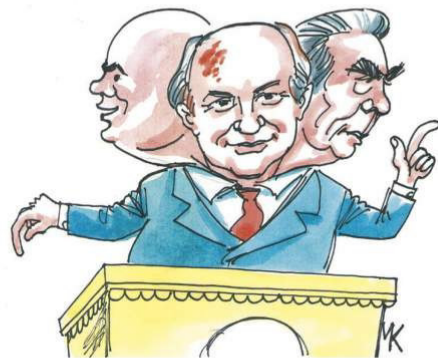
Здається, простеньке запитання керівництву:

– Скажіть, а продукти харчування подорожчають?

– Це питання вже обговорювалося на колегії, і однозначно можна сказати, що ситуація знаходиться під контролем. Але є деструктивні елементи, які підігрують нездорову цікавість до цього питання і вносять елемент дестабілізації у нормальну течію життя. Ваше питання актуальне, як ніколи, і стосується кожного, хто не може сьогодні стояти осторонь і бути просто пасивним спостерігачем. Приводу для паніки немає, я про це заявляю з повною відповідальністю за свої слова. Якщо хочете відверто, то я вам скажу – це пріоритетний напрямок нашої діяльності. І на цьому шляху ми вже досягли певних успіхів, а конкретно – намічена програма минулого року реалізована повністю, і навіть з невеликим приростом. У мене зараз немає під рукою цифр, та повірте на слово, – це більш як 46 процентів понад план. Напрацьований ряд допоміжних заходів також може надати свої позитивні результати.

Малюнки Сергія СЕМЕНДІЄВА

тати. Я не боюсь повторитися – ми повністю контролюємо ситуацію з цього питання. Впевненість, з якою я відповідаю на ваш запит, підкріплена цифрами та проведеною роботою численних структурних підрозділів, які працюють на основі базових документів та діючих нормативних актів. Є це питання?

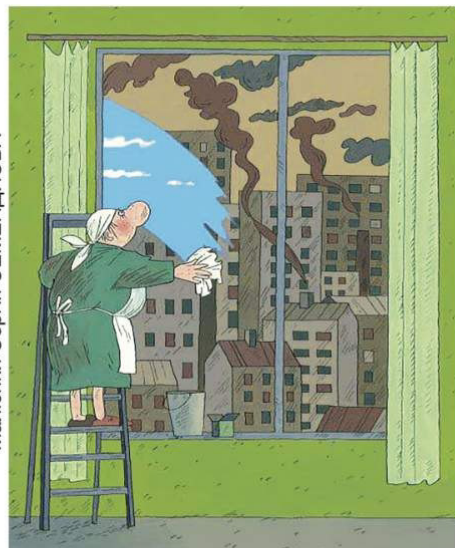
– Ні, дякую за вичерпну відповідь.

Ось так – як гукнеш, так і відгукнешся. А щоб не питали. І не треба начальство турбувати, відволікати від апаратних нарад, позачергових сесій, зборів, літучок. Сам відповідай на свої питання. З усією суворістю і відповідальністю, притаманній тільки тобі, і розглянувши з належною увагою...

Ой, здається, мене понесло!...

Олег **ПЕТУЩАК**.

м. Покровськ Донецької області.

КУМІВСЬКІ ДІАЛОГИ

– Куме, що воно таке форс-мажор?

– А це, куме, коли у твій «Запорожець» влітає «Порш» із п'яним мажором за кермом і тебе роблять винним.

☹ ☹ ☹

– Куме, як життя?

– Та суцільна математика: Роттердам плюс – зарплата мінус.

☹ ☹ ☹

– Куме, відчуваєте на собі наслідки медретформи?

– Та ні, поки ще дихаю.

☹ ☹ ☹

– От була, куме, у Чапаєва одна баба, так то баба... Анкою-кулеметницею звали. Могла цілий полк завалити.

– Ну то й що з того, куме!.. Подумаєш – полк. От у нас є баба, так то сила-баба, цілу Верховну Раду могла завалити. Надька-мінометниця звали!..

☹ ☹ ☹

– Куме, якої породи була собака Му-Му, яку втопив Герасим?

– Буль-Буль тер'єр.

☹ ☹ ☹

– Куме, до виборів готуєтесь?

– А я завжди готовий!

– Регулярно роблю ТО своїм граблям.

☹ ☹ ☹

– Чого такий сумний, куме?

– Та зловив учора Золоту рибку, зрадив. А вона, падлюка, відмовила у субсидії!

☹ ☹ ☹

– А чого це ви, куме, такий засмучений?

– Та от дізнався, що Україна найбідніша країна Європи.

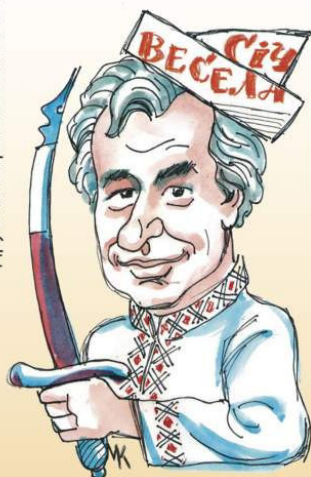
– Та не переймайтесь так, ще ж Африка є.

Володимир **СОЛОНЬКО**.

м. Київ.

ВІТАЄМО ЮВІЛЯРА!

Дружній шарж Миколи КАПУСТИ

Поета-гумориста,
лауреата всеукраїнських літературних
премій імені Остапа Вишні, Степана
Руданського, Степана Олійника,
Василя Юхимовича
та обласної – імені Петра Ребра.
А ще – неповторного жартівника,
майстра експромту та нашого
незмінного автора

Миколу БІЛОКОПИТОВА

із його славною датою –

65-ЛІТТЯМ

від дня народження
З роси і води тобі, побратиме!

СТАРИЙ ДЖИГУН

Мчу з дівками погуляти
То в Париж, то в Гагру!
Головне – не забувати
Щелепи й віагру.

ОЛІГАРХ

Ще мільйончик накручу,
Бо інакше нидію,
Сяду в «Лексус» і помчу
Оформлять субсидію.

КУПЛЕТОВАНІ ОДКРОВЕННЯ

ПІП

Прихожан бідацтво зле
Стисло, мов обценьки!
Тож не скоро Бог пошле
Мерседес новенький...

ПСИХІАТ

В мене справи йдуть угору,
Головне – ловить момент,
Бо у владних коридорах
Кожен другий – мій клієнт!

ВИБОРЕЦЬ

Кандидати в депутати
Знані – френд на френді,
Будем пере(о)бирати
Як у секонд-хенді.

ДЕПУТАТ

Скуштувать життя п'янке
Та грошей нахапати...
Ось, насправді, що таке
«Депутатські запити».

ПРОКУРОР

Не платіть зарплат мені –
Проживу за відпускні!
Бо научений уміти,
Кого треба відпустити...
І живеш по відпусканні,
Як вареник у сметані.

ЧУПАКАБРА

Хоч в людей повсюдно значусь
Злюкою ікластою,
Я на їхнім фоні бачусь
Білою й пухнастою.

ВЕРБАЮД

Люди звикли нас клювати,
Що плюємося багато,
І найбільше той клює,
Хто на всіх усяк плює!

Микола БІЛОКОПИТОВ.

селище Кушугум
під Запоріжжям.

думки з... ПОХМІЛЛЯ

Суржик – гороб'яче цвірінкання на со-
лов'иній мові.

Перша половина життя проходить під
диктовку гормонів, а друга – на аналіз дик-
танту.

Тільки алкоголіки купують горілку,
вдумливі женуть самогон.

Адреса, якій не загрожує перейменуван-
ня: моя хата скраю.

Снобізм – зворотна медаль жлобизму.

Підірвався на секс-бомбі, – жартували
гості на весіллі старого холостяка.

Народна прикмета: гречка не вродила –
до провальних виборів.

Юрій МЕЛІХОВ.

м. Полтава.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

– От дивні люди! Міліції давно вже немає, а вони її кличуть!

Плакат «Перец»

НА ДОПОМОГУ ВИБОРЦЯМ ВЕСЕЛОЇ РЕСПУБЛІКИ ПЕРЕЦЬ

ВИБОРЧИЙ
БЮЛЕТЕНЬ
Валерія ЧМИРЬОВА

Кандидати в кандидати

П. СИМОНЕНКО

Н. САВЧЕНКО

Думай та вибирай:

Кандидати в президенти
у другому турі голосування
(вписати власноручно)

Привчаємось

Потихеньку, помаленьку привчають нас ЗМІ. До чого? А до таких речей, які нам чужими були. Ми ж за природою відсталі, уперті та консервативні. Тому треба нас привчати, так би мовити, глобалізувати. Поступово. Поетапно. До Хеловіна звикли? Звикли! А до пальмової олії? Освоїли! Імпортуємо! Минулого року тільки з Індонезії та Малайзії її завозили, а цього вже у Гондураса купуємо. Прогрес!

Нещодавно слухав я по національному радіо інтерв'ю із вченим, який розповідав, що на кафедрі технології харчування Сумського аграрного університету розробляється надзвичайно перспективне їдло, а саме протеїнові батончики, до складу яких входить борошно із коників. Не тих коників, що їх на ковбасу... А інших коників – цвіркунів. Вже хтось на тій кафедрі їв їх. Казав той доцент, що у цвіркунах білків багато. Дуже цікава передача була! Революційний погляд на харчі! А що? Час навчитися тріскати комах. Вони ж розмножуються і ростуть незрівнянно швидше, ніж це роблять

сумські свині! І парникових газів не продукують, що благотворно вплине на стабілізацію клімату на планеті. Це ж епохальний прогрес у тваринництві! А прибутки які можна отримувати колосальні! Замовляй у ЗМІ перебудову свідомості (он у В'єтнамі вже давно... та й корисно ж... білки... дешево...) і розгортай бізнес! Його можна так успішно розгорнути, що за сто років сало вже не заважатиме науково-технічному прогресу і залишиться тільки в епосі, а за двісті свиня поряд із мамонтом у музеї стоятиме!

Бачу, бачу майбутнє... Бачу цвіркуноферми, жукокомбінати, мухомельні комплекси, тарганопереробні підприємства... Чую, як там під велетенськими прозорими ковпаками дзижчать трильйони шестиногих об'єктів ентомології і бізнесу... І вивозиться звідти безперервним потоком цінне білкове борошно... І звично вже поглинають його двоногі мислячі об'єкти того ж бізнесу...

Приверзеться ж таке...

Олександр СТАХОВСЬКИЙ.

На першому курсі інституту ми з товаришем винаймали кімнату в приватному будинку одинокої бабусі. Старенька була довірливою і мала добру вдачу. Вона нібито вірила в існування у домі нічного охоронця-домовичка. Називала його барабашкою. Щоб привабити невидимого благодійника, залишала для нього на ніч на столі солодощі власного приготування: варення, джем, печиво.

Вища математика, фізика, хімія, нарисна геометрія без нічних чаювань давалась студентам важкувато. На життєві потреби стипендії, звісно, ніколи не вистачало. Завжди голодні, ми інколи потайки долучалися до барабашчиної частки. Бабуся, може, справді вірила, що домовичок радий її пригощанням, може, здогадувалась, хто його підміняє по ночах.

Пробачте за лірично-ностальгійний вступ. Тож продовжимо оповідь про аналог барабашки у державному масштабі. Вже багато років вітчизняні високопосадовці мудреці-мудрагелі справно канючать позики в МВФ, яких ні на розвиток економіки, ні на зростання добробуту громадян чомусь по-

стійно не вистачає. У багатьох закрадається підозра, що в наших державних конторах частину бюджетних та позичених коштів зберігають не в банківських сейфах, а прямо на столах чиновників. За старою доброю

традицією, щоб задобрити барабашку. Добродій, звісно, від своєї пайки ніколи не відмовляється і за допомогою властивого тільки йому телекінезу миттю відправляє її в офшори. А там вже головний барабашка надійно береже 140 мільярдів доларів своїх українських господарів.

Кажуть, барабашки непогано прижились у «Нафтогазі», «Укрпошті» та інших державних компаніях. Знахабнівши, добрались навіть до кабінету Голови бюджетного ко-

мітету Верховної Ради. Непідсудні віртуальні істоти навчилися відправляти мільйони зовсім не віртуальних доларів то мамі одного чиновника в США, то дружині другого чиновника в Ліхтенштейн, то на придбання вілли чи елітного авто тещі або коханці третього... Проте жоден барабашка не спромігся подарувати хоча б зім'ятий долар чи малесеньку шоколадку якомусь сирітському будинку або хоспісу для знедолених.

Керівні державні діячі, політики та правоохоронці, мабуть, не лише здогадуються, а й напевно знають поіменно усіх барабашок, які завелись у наших державних інституціях (портрети деяких навіть журнал «Форбс» публікує). Але вони, як наша бабуся, довірливі і мають добру вдачу. А барабашки, пізнавши п'яний аромат безкарності, тим часом множаться...

Валерій ДЕМЧЕНКО.

Страшні перо не в пусака...

Мене пограбували представники чорної національності коли я лежав без свідомості після вчорашньої п'янки.

(Із пояснення поліції).

Мене штовхали вперед задом і я не бачив лежачу жінчину на полу.

(Із почутого на вокзалі).

Від водія маршрутки несло перегаром і нецензурщиною на мові окупанта.

(Із заяви до поліції).

Мене безпідставно понизили по інвалідності і звільнили з роботи, тобто подвійно наказали. На яких основаннях таке наказаніє.

(Зі скарги народному депутату).

Не знаю чи я переживу наступаючий отопітельний сезон з такими собачими тарифами на газ. Доведеться лягти на трубу і поставити в цьому ділі червону точку.

(Із заяви до облгазу).

Заберіть свій гострий лікоть з мого м'якого пуза.

(Із почутого в автобусі).

Почув, зібрав та повідомив Микола ПИЛЬНИЙ.

м. Одеса.

Головне – вірити,
що з кожної економічної ситуації
існує вихід...

Сергій ФЕДЬКО

Сторінку для дітей веде Олексій КОХАН

За що карають

На уроці Коля Гриб
Вчителя питає:

— Хто нічого не зробив,
Тих хіба карають?

— Ні, звичайно! Бо нема
їх за що карати.
— Тож виходить, що дарма
Хвилювалась мати.

— Ти про що? Кажи ясніш! —
Вчитель встав з-за столу.
— Я не вивчив вдома вірш, —
Відповів Микола.

Аркадій МУЗИЧУК.

Чесний зайчик

Вскочив зайчик-побігайчик
В переповнений трамвайчик.
Там кондуктор-відчайдуха,
Як досвідчений папуга,

Все питає і питає:
— Хто квитків іще не має?
Зізнавайтесь, нумо, братці:
А чи є в салоні «зайці»?

Всі гуртом кричать:
— Немає!
Зайці скачуть за трамваєм!
На зупинці вибіг зайчик
Й доганяти став трамвайчик.

Володимир ПЛЮВАКО.

Кінь

Дуже кінь талановитий!
Можемо його навчити
І стипль-чезу, і конкуру,
І галопу, і алюру.
Можна усьому навчити,
Тільки не... конем ходити.

Олександр
СТАХОВСЬКИЙ.

Гордун

Вуглекий сніговик
Загордився, мов індик.
Наїжачує все вище
Розкарячене мітлище.

Під модерним капелюхом
Не веде і вухом.
До небес підніс
Червонястий ніс.

Петро ПЕРЕБИЙНІС.

Скоромовка

Якось Хтось
Зустрів Когось,
Розказав йому
Про щось.
Здивувало це
Когось.
Що сказав?
Спитай у Хтось.

Аркадій МУЗИЧУК.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

ДАВНІ ГОЛОСИ ПРО НОВІТНІ ЧАСИ...

«Бідність – наша кричуща проблема, одна зі сторін недорозвиненості економіки РФ».

Дмитрій МЕДВЕДЄВ,
прем'єр-міністр РФ.

МІРОШНИК

Мірошник мав хороший млин.
В хазяйстві не абищо він:
Про се гаразд усякий знає,
Хто хлібець має.
Млин у Мірошника був водяний.
Мірошник той Хоמוю звався,
І був він чоловік такий,
Що не гаразд за діло брався;
А інший раз
Буває дорогий і час.
Вода раз греблю просмокотала...
Ну що ж! Узять би й загатить.
Так ні! Мірошник спить та спить.
Вода ж біжить...
Ще більш прорвала;
Хомі й за вухом не свербить.
Хто йде – мерщій у млин загляне:
– Ой Хома, Хома, схаменись!
Он скоро вже й води не стане;
Піди лиш, брате, подивись!
А він їх слуха щось не дуже:
– Нехай лиш! Річка – не калюжа;
Води ще стане на весь вік!

З Хоми сміються добрі люде:
– Тоді побачимо, як буде, –
Дурний ти, Хома, чоловік!
І справді сталося, як казали:
Вода зійшла – колеса стали.
Злякався Мірошник та й біжить
Притьмом до прірви, щоб гатить.
Курей тим часом із десятком
Прийшло напиться води.
Уздів Мірошник сих паньматок.
– Бач, капосні! – кричить. – Куди?
У мене й так води немає,
Ще й ви сюди?! –
І зозла палицю хапає...
Шпурнув – та й всіх курей побив.
А млин стоїть, хоч прірву
й загатив;

І що робити – не втямає...
Ні з чим зостався мій Хома:
Води нема, й курей чортма.

На світі є такі пани:
Без діла сотні всюди сують,
А за недогарок вони
Людей і лають, і мордують.
(Вони се так, бач, хазяйнують!)...
Та й диво, що у них
Хазяйство піде все на сміх!

Леонід ГЛІБОВ
(1827 – 1893).

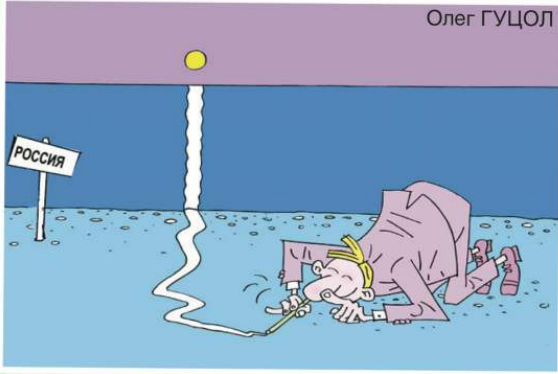
Рубрику веде Валентин ШУЛЬГА.

Микола ГУГООЛЬ

Олег ГУЦОЛ

Олег СМАЛЬ

Чи знаєте ви, що...

...Путін присвоїв Януковичу почесне звання «Заслужений легітимний лох».

...Межа бідності пролягає по вулиці Банковій.

...Бабак Тимко теоретично прогнозує прихід весни, а практично водночас Укравтодор. Сходить асфальт – прийшла весна.

...Якщо тисячу разів повторювати слово «реформа», то у роті пересохне і ви безкоштовно вилікуєте ангіну.

...Медицина платна! Коли прикласти до рани гривню, вона загоїться за місяць, коли прикласти долар, то у 27,8 разів швидше.

...Газ, який надходить від «Нафтогазу» до споживачів, на виході стає сльозогінним.

...Умільці з Кабміну створили найменший у світі споживчий кошик, у якому вміщується одна макова зернина.

...Якщо склеїти бюлетені по виборах Президента з однієї виборчої дільниці, то цією стрічкою можна оперезати земну кулю по екватору 8,5 разів.

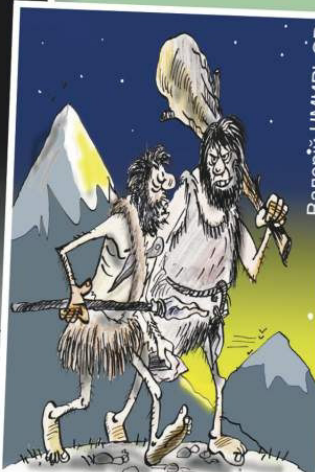
...Тернистий шлях до ЄС лежить по розбитих дорогах Укравтодору.

Іван ВОЛОДЬКО.
м. Новоград-Волинський
Житомирської області.

Валерій ЧМИРЬОВ

Валерій ЧМИРЬОВ

– Сьогодні йдемо до кроманьйонів захищати неандертальськомовних братів!

ВАЖКА ДОРОГА ІЗ КАТЮЖАНКИ

Після чергового важкого похмілля зібралися трійко чоловіків та й повели розмову:

– Ох, як мучимо свій організм! – говорить один із них. – Скільки стресу від алкоголю! А жінки яку бучу здійснюють! А грошей скільки витрачаємо! Давайте розіп'ємо ось оцю останню пляшку й поїдемо всі троє до монаха в Катюжанку закодуємося. Чи згодні?

Усі одногolosно підтримали Петра, бо й справді від тої бормотухи вже спасу не було, тижнями не витверезувалися.

Про своє рішення повідомили дружинам, а ті на radoщах мало не сльозилися. У домовлений час усі троє зустрілися й вирушили в дорогу. По приїзді вирішили кодуватися від спиртного і паління. Монах із Катюжанки здійснив свій обряд і хлопці подалися додому.

Іхали потягом. Посідали в плацкартному вагоні один із одного боку, а двоє з протилежного. Сидять і мовчать, опустивши голови. Лиш інколи хто з них у вікно зиркне. Ідуть, і ні пари з вуст. Потяг час від часу зупиняється,

люд виходить із задущового вагона, аби свіжим повітрям на пероні подихати.

На півшляху Петро таки не втримався – набридло грати у мовчанку – й запитав у друзів:

– Ну що, подіяло?

Ті лише переглянулися й нічого не відповіли.

На зупинці Петро вискочив із вагона першим і запалив цигарку. Висмоктавши з неї весь дим, повернувся назад і мовчки сів. Наступного разу, коли зупинився потяг, чкурнув до місцевих яток і приніс із собою чвертку горілки. Поставивши її на стіл, запитав:

– Хто зі мною буде?

Хлопці мовчать і презиркуються. Петро сам усе перекинув і сів ближче до вікна. А ті між собою шепчуться:

– Подивимось, – каже один, – чи він не вмере найближчим часом.

Петро лише побадьорішав, став жартувати.

– Ну раз так, – говорять до Петра, – то неси й нам пляшку.

Чоловік не став довго на себе чекати. На наступній зупинці приніс цілу пляшину, згодом ще одну. Приїхали в село, треба ж обмити поїздку! Зайшли у місцеве кафе й одразу пригадали власні традиційно-компанійські посиденьки.

Через деякий час товариші, ледве тримаючись на ногах, зупинили підводу й відвезли Петра додому. Кинули під поріг і погукали дружини, а самі також розбрелись по домівках у різні боки, женучи по дорозі «качки». Оце так «накодувалися»!

ПО-АМЕРИКАНСЬКИ НАПИСАНО

У кожному класі є своєрідні діти. Для когось навчання – це пріоритет, а для інших шкільні роки – інкубаційний період задля отримання атестата зрілості. Так от: Микола був типовим передовим представником другої категорії учнів. Уроки пропускав найчастіше, а вчитися не мав ні найменшого бажання. Та все ж одного разу вчительці рідної мови та літератури вдалося якимось величезним дивом умовити того учня вивчити напам'ять вірш Лесі Українки «Без надії сподіваюсь» («Contra spem spero!»). Це була, напевно, найбільша педагогічна подія в її житті.

...Не поспішаючи, пішов Микола до шкільної бібліотеки взяти твір письменниці, аби вперше за довгі роки навчання вивчити й самому безцінну поезію.

– Дайте, – говорить працівнику книгозбірні, – мені вірша, що якась Леся написала.

– Якого саме? – перепитує бібліотекарка з цікавістю й хитрістю в очах.

– Та того, що мої однокласники сьогодні брали, – відрубав Микола.

Бібліотекарка, звісно, в курсі всіх подій, просто самій неабияк цікаво побачити такого учня у бібліотеці й перекинутися з ним кількома словами. Згодом знайшла відповідну книгу, відкрила сторінку з поезією й простягла відвідувачеві.

Той, побачивши вірш, схопився обома руками за голову й відскочив на кілька метрів від збірника.

– Йолки-палки, – заволав на всю бібліотеку, – як же його тут вивчиш, як воно по-американськи написано?! Хотів якусь людську оцінку заробити, та, бачу, не вийде!

СПРАВЖНІЙ ЗЯТЬ

Років два, мабуть, минуло, як тітка Валя повіддавала своїх доньок заміж. Старша Оксана вийшла у місто за якогось юриста, а менша Марія знайшла своє щастя в сусідньому селі. Приїхала якась Оксана зі своїм Едуардом у гості до мами. Посадить тітка Валя свого зятя за стіл, а він тільки: дякую, прошу, пробачте, будь ласка, після вас, шановна матусю... І усміхається. Почне розпитувати, як справи на роботі, а він знову: дякую, прошу, пробачте, будь ласка, після вас, шановна матусю... І все усміхається. Що теща не зробить, що не скаже, а він все силе ввічливими словами і не забуває при цьому змінювати вираз обличчя на веселий. Спочатку тітку Валю радувала шляхетність свого зятя, потім почала насторожувати, а як дізналась, що він завжди такий чемний, то відверто почала його уникати. Навіть, коли від'їжджали з гостин, то не вийшла провощати їх в дорогу, а попрощалась у хаті, бо ж знову боялась почути – дякую, прошу, пробачте, будь ласка і так далі.

На другий день до тітки Валі завітали в гості менша донька зі своїм Петром, який ще з порога замість привітання заволав грубим басом: – Де вас, тещо, чорти носять? Діставайте з печі швидше качку, бо голодний як собака.

Жінка швидко вибігла назустріч обом дітям з розкритими обіймами й щирою радістю на обличчі, вигукуючи:

– Оце справжній зять, а не якийсь опудало у краватці!

Василь ТИТЕЧКО.

с. Корост на Рівненщині.

Ігор ВАРЧЕНКО

Валерій ЧМИРЬОВ

Микола ЮРЧИШИН

ПОВІСТЬ ГІБРИДНИХ ЛІТ

(Літопис чергового смиренного ченця
Києво-Печанського монастиря)

РОКУ 2019-ГО.

ІШОВ ЧОЛОВІК З ПРОВУЛКА

Ранок. Іду центральною вулицею Бара – районного центру рідної Вінниччини. Ступаю обережно, аби не гепнутися на асфальт. Бо ж під ногами слизота, хоч на ковзанах катайся, вдень сонечко сніг розтопило, а вночі вода кригою стала. Добре, що в мене шипи на підшвах черевиків. Нарешті при звичаюся, набираю швидкість і обганяю молодого чоловіка, який, обережно тримаючи обіруч, несе перед собою два лотки яєць.

«Хоч би не впав, бідолаха», – подумалось мені.

Мимоволі озирнувся: чоловік таки гепнувся – аж ноги задер. І шапка з голови метрів на три вбік відлетіла.

Підбіг до нього, подаю руку. Заодно цікавлюся його ношею. Яйця, мабуть, полетіли далі шапки. Чоловік спершу витріщився на мене, як баран на нові ворота, а потім застогнав:

– Та з ними все гаразд. А от коліно добряче забив...

Я не повірив – не може бути, щоб такий делікатний продукт та вцілів, неодмінно «яєшня» з нього вийшла. Пригледівсь – і голосно засміявся. Та це ж зовсім не той чоловік, що з лотками. Той, виявилось, як тільки я його обігнав, звернувся у провулок і попрощував собі далі. А цей же, навпаки, з провулка вийшов.

– Ви тут хихочете, а мені не до сміху, – раптом заволав чоловік. – Я десятки тисяч грошей утратив. Не розумієте, що трудяща копіяка годує довіку.

– Мабуть, на якомусь заводі грошовиту роботу знайшли?

– На дідька мені той завод, щоб там змінами біла верстата вистоювати! Он мій друг дитинства Сергій Тлумак та його кум Валерій Обережок без особливих потуг за кілька днів уже понад 20 тисяч гривень заробив кожен.

– Це що, людей пішли грабувати чи порно клуб якийсь відкрили?

– Ох, який же ви все-таки нетямущий. Кандидати в Президенти навперебій запрошують людей агітувати за них на мітингах. І гроші не погані платять – по одній-дві тисячі гривень за три-чотири години хвалебних вигуків на адресу кандидата. А їх, цих кандидатів, аж сорок чотири! Ось і порахуйте, скільки можна грошей втовкти. Сьогодні за одного агітуєш, завтра – за іншого. А буває таке, що протягом дня і за двох-трох. Запросили і мене, щоб і я із завтрашнього дня до них приєднувався. А тепер що? Ногою поворухнути не могу. Ех, пропала свіжа копіяка. Навіщо я, дурень, з дому нині виходив?

Та через кілька хвилин любитель «шарових» заробітків заспокоїв себе: «Не переживай, Михайле. Де наше не пропадало! Не вдалося заробити на президентських виборах, так надолужу на парламентських. Думаю, до осені коліно вже загоїться...»

(Далі буде)

ДО 100-РІЧЧЯ ПЕРЦЯ

Наші незабутні одноперчани

Овсій КРУКОВЕЦЬ

СІЗІФ ДИВУЄТЬСЯ

Сізіф був царського походження. Точніше – сином царя Еола. І, як не дивно, видався дуже хвацьким хлопаком. Коли він чергового разу розгнівав бога Зевса і той послав за ним богиню смерті Танатос, то Сізіф ухитрився не тільки сам не вмерти, а й закувати ту Танатосиху ланцюгами й тримав її в полоні кілька років. У результаті такої сміливої акції люди на Землі протягом цих років не вмирали. Але ж смерть, на жаль, безсмертна, і богиня Танатос таки визволилася з полону. І, звісно, передусім прийшла по Сізіфову душу. А Сізіф (до речі, єдиний з усіх небіжчиків) умудрився вибратися з царства мертвих і знову повернутися на грішну землю.

Одне слово, спритний був хлопець. А ще й лукавий та розбишакуватий. Та це, як то кажуть, ще терпимо. Але ж він своєю спритністю і хвацькістю протистояв богам. А боги таке якщо й терплять, то лише до часу.

Коротше, скористалися боги слушним моментом і засудили Сізіфа до страшної кари: він змушений був штовхати в гору великий камінь, а коли досягав вершини, то каменюка зривалась і котилась додолу. І так щоразу. З дня на день. Довіку. Справді, що може бути страшніше, як усе життя робити дурну, нікчемну роботу?!

Тягав він ту каменюку тиждень, місяць, рік, а там чи то страйк учинив, чи то просто тихо домовився з виконробом, але таки випросив собі вихідний день. І почимчикував у найближче місто. Себе показати, людей подивитись, у кав'ярні покайфувати, новини почути.

Добрався, значить, до центру міста й бачить: кілька хлопців-дорожників засипають канаву полерек центральної вулиці. Засипали, підрівняли, асфальтом залили, котком прокотились. Стала вулиця рівною, що твоє дзеркало. Пішли роботяти геть. І тут же надійшли не менш завзяті мужики і почали в тому ж самому місці добвати асфальт і копати канаву. Розкопали, повитирали з лоба піт і пішли собі геть. І тут же з'явилися перші роботяти й заходилися знову засипати канаву й асфальтувати вулицю. А затим прийшли другі мужики й за своє, а відтак – знову перша бригада. І так без кінця.

Подивився на це діло Сізіф, не витримав і на все горло заверещав:

– Браття! Рідні! Колеги! За що вас – так? Ну, я грішний, чимало капостей набравив всесильним богам, розгнівив їх. Розумію. Але ви, бідаки, що накоїли? Вас за віщо так жорстоко покарали?

Роботяти сумно схилили голови й нічого на те не відповіли. Бо й самі не відали, за що їх – так жорстоко.

РЕЗОЛЮЦІЯ: «Треба найближчим часом добитися такого становища, щоб міра покарання ніколи не перевищувала ступеня провини».

ЛЮБИТЕЛЬ ПОРЯДКУ

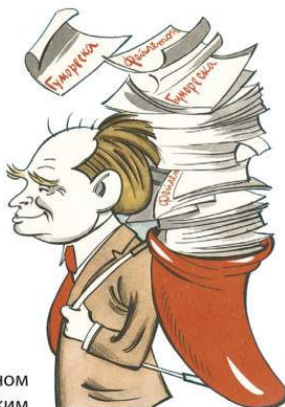
У древній Греції Прокруста вважали неабияким харцизякою. Кажучи по-сучасному, просто гангстером. Але він не був простим розбійником з великої дороги, а розбишакою з неабиякими примхами.

Влаштувався він біля стародавнього гостинця, що тягнувся між Афінами й Мегарою. Виготовив ліжко, яке згодом потрапило в підручники під назвою «прокрустове ложе». І почав, значить, підганяти всіх під потрібний розмір, під свій, сказати б, стандарт.

Чимчикує, скажімо, з Афін, до Мегари невисокий чоловік, наспівує собі під ніс стародавню веселу пісню, щоб гарніше йшлося. Коли раптом з-за стародавніх кущів вилазить Прокруст, лапає перехожого й відразу його – в ліжко, тобто прокрустове ложе. Далі починає молотити його молотом, розплющувати, аж поки тіло бідного грека не витягалося до розміру ліжка. Коли ж розбійникові попадався чоловік високого росту, то Прокруст із усієї сили втискував його в ліжко. Високий, звісно, не влазив. Прокруст удавано зітхав і співчутливо промовляв: «Жаль, ніч не зробиш, доведеться тебе трохи підкоротити». По цих словах відпилював те, що не лізло. Голову чи ноги. Чи те й друге. Отаким робом добивався рівності.

РЕЗОЛЮЦІЯ: «Треба найближчим часом поліпшити діяльність центрів стандартизації й метрології на місцях».

ПЕРЕЦЬ. ВЕСЕЛА РЕСПУБЛІКА • № 2 / 2019

Дружній шарж Анастасія АРУТЮНЯНЦА

Оформлення та малюнок Миколи КАПУСТИ.

перець на передовій

Черговий по бойовому листку Олексій КОХАН

ПРОГНОЗ

Вже давно у маячні
Живе Путін усі дні.
Уві сні прийшла чергова,
Планетарна, кольорова:
Нібито навкруг Кремля
Обертається Земля.
Як проснувся цар-месія...
На Землі нема... Росії –

Випала вона з орбіти.
І Пу з криками до свити:
– Що це – санкція була?
Хто й за що її послав?
Де шукать Отчизну нашу?
Голос іздала:
– Заварив – розхльобуй кашу!
Ля... ля... ля...

Аркадій МУЗИЧУК.

Олексій КОХАН

Віктор ГОЛУБ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

ДЕРЕВОРИЗ

Посідали малороси
У сплоченому кружку
І рішали всі проблеми
На російським язичку.

Остап Пасіка.
Напис на композиції
з дерева, 1989 рік.

Дереворіз Остапа Пасіки
В підземнім переході виник...
Ти подивись лише на пащі ці
«Вождів», у негараздах винних!

У капелюсі геть дірявому
Затісно ситим малоросам,
Схід не лякає їх загравами
В «решенні усех вапросов».

Микола ЦИВІРКО.

МАТОМ ПО НАТО

Путін, загнаний у кут,
Заспокоює свій люд:
– Не страшні ЄС і НАТО –
Ми обох накриєм... матом!

«Ураганом», «Буком»,
«Градом»!
І повернемося... задом.

А що сам, як звір в облозі,
Й світ до нього в такій позі,
Цього Пу не каже люду,
Бо боїться гніву й суду.

Аркадій МУЗИЧУК.

ОПОНЕНТ

Скрутивши руки
Та уклавши на підлогу,
До рівноправного
Закликав діалогу...

ІНТЕГРУЄМОСЬ...

Ідея зовсім не дурна то:
І нам пробратися у НАТО.

Сергій КОВАЛЬ.

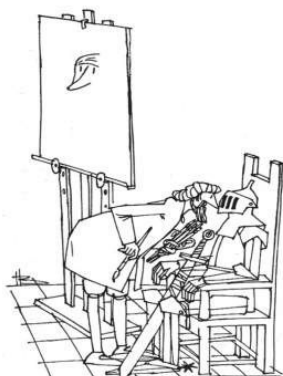
Війна інформаційна
Одразу не вбиває:
Вона мізки спочатку
Брехнею промиває,

Лякає, провокує
Хапатися за зброю...
А потім обернеться
Кривавою війною!

Олександр
КОНОВАЛЕНКО.

Сергій ФЕДЬКО

Очі Отелло випромінювали страшенну лють. Він схилився над Дездемоною і виголосив кризь зціплені зуби:

– Умри, розпуснице!

Затим обхопив руками її білосніжну шию і почав душити.

У цей момент задзвенів телефон.

Отелло якось мить повагався, потім відпустив Дездемону і взяв слухавку.

– Так, я вас слухаю! – прогримів він.

– Привіт, Отелло! Говорить Родріго. Приходь негайно на пристань. Спускають на воду новий корабель і...

– Не можу! – похмуро перервав його Отелло. – Я саме душу Дездемону.

На тому кінці дроту виникла коротка пауза.

– Я не хочу відривати тебе

від справ, – знову почувся го-

лос Родріго, – але було б добре, якби ти прийшов. Люди на тебе чекають...

– Мене це не цікавить, – заревів Отелло і кинув трубку на важіль.

Повернувшись до Дездемони, він оглянув її, божевільно рухаючи білками очей, і виголосив кризь зціплені зуби:

– Умри, розпуснице!

І знову вчепився пальцями в її білосніжну шию. У цей момент задзвонив телефон. Отелло нервово схопився з ліжка і підняв трубку:

– Алло!

– Отелло, це ти?

– Ну, я. Хто це?

– Отелло, це я – Яго! Ти терміново потрібний.

– Не можу. Я душу Дездемону.

– Отелло, послухай мене, – продовжував напо-

лягати Яго. – Спочатку справа – потім задоволення. Йдеться про велику суму в бюджеті...

– І гроша не дам... – проревів Отелло і кинув слухавку. – Що їм од мене треба?! Через них геть забув, що мав зробити. Ах, згадав – Дездемона!..

І знову він вчепився пальцями в білосніжну шию. – Обережно, зіпсуєш зачіску! – прошепотіла.

– Умри, розпуснице!

Телефон знову задзвенів. Отелло схопив слухавку:

– Та-аа-аак!

– Привіт, Отелло! Говорить Кассіо, швиденько одягайся, захопи гроші й приїзди сюди, на ринок.

– Я зайнятий, душу Дездемону.

– Дездемона у тебе завжди під руками, а такі приголомшливі жовті фари для твоєї нової «Волги» іншим разом не купиш.

– Іду, іду! – гукнув Отелло.

За хвилину актори, вільні од репетиції, бачили, як Отелло вибіг з театру і помчав вулицею. У середньовічному одязі, з чорним обличчям. Добре, що саме був туристський сезон, і до всього звиклі перехожі не звертали на нього ніякої уваги.

Яго сказав:

– Коли ми телефонували йому у важливих справах, він був зайнятий, а щойно почув про автомобільні фари, зірвався, мов скажений.

Дездемона, скинувши кіпрські шати і запаливши сигарету, сумно мовила:

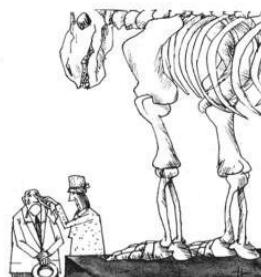
– І головне – забув про Дездемону! В часи Шекспіра Отелло так не вчинив би...

І вона попрямувала до косметичного салону.

Йордан ПОПОВ.

Переклад з болгарської.

ОТЕЛЛО

Проводиться набір на курси водіїв серії Б. Форма навчання – заочна по мобільному телефону.

(Дирекція)

Даю уроки політичної боротьби для членів усіх партій. Працевлаштування гарантую.

Продаю двох сторожових псів у робочому стані.

Сміттєзвалище переїхало у напрямку до Києва з лівої сторони.

Потрібна няня чоловічого роду у психічну лікарню віком до 50 років.

Ліфт працює в односторонньому напрямку (на спуск).

Риболовля в озері заборонена у зв'язку з відсутністю води.

(Охорона)

Шиемо, латаємо, обрізаємо одяг жіночого і чоловічого полів за побажанням клієнта.

(Адміністрація ательє)

Запис на курси водіїв трамваїв і тролейбусів тимчасово відсутній у зв'язку з великим напливом представників на одне посадове місце.

(Відділ кадрів)

Не висовуйте голови, руки і ноги у відкриті вікна поїзда. Це може привести до пошкодження ваших передніх і задніх кінцівок.

Потрібна няня з досвідом виховання підростаючого покоління.

(Адміністрація дитсадка № 26)

Здаю в оренду гараж із виїздом на Київ. Телефон з другої сторони оголошення.

м. Хмельницький.

Повідомив Назар СВИЖИЙ.

Веселі спогаданки

Зі спогадів перчанина Владислава БОЙКА (Василь Шукайло)

КЕРІВНА І СПРЯМОВУЮЧА...

У журнал «Перець» уперше прийшовши до нас на партзбори (а про що нам на тих партзборах було говорити, як не про роботу?) інструктор ЦК Ігор Ненько. Звичайно, він не міг не виступити і не дати кількох «цінних порад» – інакше що ж би то був за куратор «керівних і спрямовуючих»? Становище зобов'язувало! Отож Ігор підвівся й сказав, що йому, в принципі, сподобалася творча, ділова атмосфера в редакції, але, вочевидь, на якусь мить забувши, куди саме прийшов, додав і таке:

– От перегорнув я підшивки журналу – й у вічі впадає одноманітність автури. Переважно це – штатні працівники редакції, літератори. Так же не можна! А чому на ваших сторінках не виступають передовики виробництва, керівники заводів, директори радгоспів, голови колгоспів?.. Де передовий досвід?..

З реакції притихлої аудиторії Ігор зрозумів, що передав кулі меду і вскочив зі своїми «цінними порадами», як Сірко в дерть. Але було пізно...

Коли за ним зачинилися двері, Федір Юрійович, люто глигнувши на мене («Ну й однокурснички ж у вас!»), набрав по «сотці» телефону секретаря ЦК з питань ідеології Єльченка:

– Юрію Никифоровичу, добрий день! Маківчук турбує... Юрію Никифоровичу, от у нас в «Перці» було багато кураторів – одні були гірші, інші – кращі... Ну, а оце тепер ви прислали нам Неньку. То що я хочу вам сказати, Юрію Никифоровичу: ніж мати таку неньку, то краще вже залишатися круглими сиротами!

Не обділений почуттям гумору секретар ЦК усміхнувся у слухавку, й бідолашний Ігор більше до нас не з'являвся. Невдовзі його призначили редактором одного мовознавчого журналу, де він повністю знайшов себе, і в душі, гадаю, щиро дякував головному редакторові «Перця», не без допомоги якого йому вдалося не надто довго засидітися на тій рутинній «керівній і спрямовуючій» службі.

Дружній шарж Анатолія АРУТЮНЯЦА

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ...

А то якось до кабінету шефа влетів збуджений відвідувач і, назвавшись директором однієї взуттєвої фабрики, почав розсипатися в подяках за те, що його фотопортрет «Перець» вмістив під рубрикою «Дошка заслужених бракоробів». Федір Юрійович вирішив, що перед ним – агресивний спростувач, і все це – грізна артпідготовка перед назриваючим скандалом. Аж ні: відвідувач за сяючим обличчям витягає з портфеля пляшку дорогого коньяку й каже: «Так от же, їй-богу, спасибі вам за те, що надрукували мого портрета. Те, що мені після цього записали «строга» й турнули з директорства, – то пусте. Зате завдяки вашій публікації я нарешті розшукав свого фронтового друга!!! Уваляєте?! Точніше, він сам мене розшукав. Не встиг вийти «Перець», як він мені – бах телеграму: «Петю, це ти? Живий? А це я, Коля! Стрічай, виїжджаю!» Ой, спасибі ж вам за таке добре діло! Ну, так я ж оце тут прихопив із собою дещо, то годилось би й той... Га? їй-бо, від щирого серця!»

Рубрику веде Андрій МЕЛЬНИЧУК.

Микола КАПУСТА

До відома авторів! Для отримання гонорару прохання разом із творами надсилати копію довідки про присвоєння ідентифікаційного номера, вказувати дані паспорта, адресу. Редакція залишає за собою право на літературне редагування надісланих матеріалів без узгодження з автором. Рукописи й малюнки не повертаються й не рецензуються. Редакція може не поділяти думку автора. За зміст рекламних матеріалів та листів, надісланих читачами, редакція відповідальності не несе. Матеріали, позначені літерою «Р», публікуються на комерційній основі. **При передруку посилання на «Перець. Весела республіка» обов'язкове.**

Друк: ТОВ «Інтерконтиненталь-Україна» (керівники: О. М. Дорошенко, В. О. Павловський). 01021, м. Київ, вул. Інститутська, 16, оф. 1/15. Свідоцтво ДК № 4562 від 13.06.2013 р. **Підписано до друку** 20.02.2019 р. Формат 70х100/8. **Замовлення** № 16326. **Загальний наклад** 15 600 прим. Виходить 1 раз на місяць. **Передплатні індекси:** 97835, 60734. Ціна договірна.

ПЕРЕЦЬ

ВЕСЕЛА РЕСПУБЛІКА • № 2(26) лютий 2019

КРИСЛОВАДНА ГРОМАДА ВЕСЕЛОЇ РЕСПУБЛІКИ «ПЕРЕЦЬ»

ШЕФ-РЕДАКТОР

Василь СПОДАРЕНКО

Авторитетно керує

КРИСЛОВАДНОЮ ГРОМАДОЮ

ПРЕЗИДЕНТСЬКИЙ КОРПУС

Форма правління авторитарно-демократична

Свирид ГОЛОВБАСОВ-ОНУК

(працює на авторитарних засадах)

Іозеф ШВЕЙК-молодший

(працює на демократичних засадах)

ГОЛОВА ПРЕЗІДІ

ПРЕЗИДЕНТСЬКОГО КОРПУСУ

Юрій ІЩЕНКО

Пильне око пантрування регламенту

РАДА СМІХОВОЇ БЕЗПЕКИ І ОБОРОНИ

Секретар Ради сміхової безпеки і оборони (РСБОО)

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Народний художник України

ПОСТІЙНИЙ ПОВНОВАЖНИЙ ПРЕДСТАВНИК

ПРЕЗИДЕНТСЬКОГО КОРПУСУ

в органах влади Веселої республіки «ПЕРЕЦЬ»

Володимир ЧЕПІГА

Лауреат численних літературних премій,

супермайстр сатиричного пера

СЕКРЕТАР ПРЕЗІДІ

ПРЕЗИДЕНТСЬКОГО КОРПУСУ

Микола ВАВІРОВСЬКИЙ

Заслужений журналіст України

ВЕРХОВНА РЕДАКЦІЙНА РАДА

Головний Заводий Верховної Редакційної Ради

Олег ЧОРНОГУЗ

Заслужений діяч мистецтва України

Лідер жорсткої опозиції у Верховній

Редакційній Раді

Петро ПЕРЕБИЙНИС

Заслужений діяч мистецтва України

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ-КАРИКАТУРИСТІВ

Прем'єр-міністри образотворчих просторів

Веселої республіки «Перець»

Олександра ОКО

Заслужений художник України

Володимир СОЛОНЬКО

Народний художник Веселої республіки «Перець»

Валерій ЧМИРЬОВ

Народний художник Веселої республіки «Перець»

ДИПЛОМАТИЧНИЙ КОРПУС

Надзвичайний, Повноважний і Постійно діючий

посол України у Веселій республіці «Перець»

Анатолій ПАЛАМАРЕНКО

Народний артист України

Надзвичайний, Повноважний і Постійно діючий

посол Веселої республіки «Перець» в Україні

Євген ДУДАР

Заслужений діяч мистецтва України

ГЕНЕРАЛЬНИЙ ОЧІЛЬНИК АГЕНТСТВА

«ПЕРЕЦЬ-ІНФОРМ»

Аркадій МУЗИЧУК

Лауреат численних літературних премій,

невтомний речник ВРП. Заслужений журналіст України

НАЧАЛЬНИК ВЕРХОВНОЇ СЛУЖБИ БЕЗПЕКИ

ВЕСЕЛОЇ РЕСПУБЛІКИ «ПЕРЕЦЬ»

Павло КАРАЛОВ

Заслужений працівник культури України

ПЕРШИЙ ПОЧЕСНИЙ ГРОМАДЯНИН ВРП

Юрій ЦЕКОВ

Фундатор ВРП, історіограф української сатири і гумору

Засновник журналу:

ПП «Загальнополітичне видання «Сільські Вісті»,

газета захисту селян України)

03047, м. Київ, проспект Перемоги, 50

(Керівник В.І. СПОДАРЕНКО)

Видавець журналу:

ПП «Видавництво «СЛОВО»

04060, Київ, вул. Ольжича, 29

(Керівник Є.С. ТЕТЕРЕВ'ЯТНИКОВ)

Видається з квітня 1922 року

Свідоцтво КВ №23040-12880ПР від 28.12.2017 р.

Телефон редакції: (044) 454-87-68

E-mail: perec2018@ukr.net

Почтова адреса для листів: Київ-03047, а/с 43

Літературний відділ: perets.vr@ukr.net

Художній відділ: perets.cartoon@ukr.net

Головний редактор: Юрій ІЩЕНКО

Заступник головного редактора:

Микола ВАВІРОВСЬКИЙ

Голова художньої ради, головний художник:

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Редактори відділів: Сергій ПАЛЬЦУН, Тимофій

ПРОКОПЕНКО, Лариса ЧЕПІГА, Ярослав ЧОРНОГУЗ

Художні редактори: Олег ГУЦОЛ,

Валерій МОМОТ, Сергій СЕМЕНДЯЄВ,

Володимир СОЛОНЬКО, Валерій ЧМИРЬОВ

Юридичний відділ: Костянтин СУДИМА

Комп'ютерна верстка: Валерій АРСЕНЮК

© Перець. Весела республіка. 2019

**СМІХОВІ ПРЕФЕКТИ ВЕСЕЛОЇ
РЕСПУБЛІКИ ПЕРЕЦЬ ПО ОКРУГАХ:**

Автономна Республіка Крим – вакансія
Вінницький – Леонід КУЦІЙ
Волинський – Василь СЛАПЧУК, Сергій ЦЮРИЦЬ
Дніпровський – Василь ШАРОЙКО
Донецький – Валентин ШУЛЬГА
Житомирський – Василь ДАЦЮК
Закарпатський – вакансія
Запорізький – Пилип ЮРИК

Івано-Франківський – Станіслав ГРИНДА
Київський – Віктор СЕМЕНЯКА
м. Київ – Григорій ГАЙОВИЙ
Кіровоградський – вакансія
Луганський – Павло КУЩ
Львівський – Олег КАЧКАН, Володимир ПАЛЬЦУН
Миколаївський – Василь ПІДДУБНЯК
Одеський – Дмитро ШУПТА
Полтавський – Павло СТОРОЖЕНКО
Рівненський – Юрій БЕРЕЗА, Василь ТИТЕЧКО
Сумський – Петро ТОВСТУХА

Тернопільський – Ярослав БОРСУК
Харківський – Микола ВОЗІЯНОВ, Володимир СУБОТА
Херсонський – Олександр КОНОВАЛЕНКО
Хмельницький – Олексій ТИМОЩУК
Черкаський – Сергій НОСАНЬ
Чернівецький – Флоріан БОДНАР, Олександр СВІНЦІЦЬКИЙ
Чернігівський – Сергій ДЗЮБА

Поштова адреса – 03047, м. Київ, а/с 43
Електронна пошта – perets.vlaskor@ukr.net